

Arrest

nr. 105 503 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hij gelogen heeft over zijn leeftijd en hij bijgevolg op intentionele wijze gepoogd heeft de asielinstanties te misleiden, (ii) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en (iii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielproblemen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich bij het beoordelen van zijn asielaanvraag zich louter baseert op de 'vermeende' valsheid van de door verzoekers neergelegde documenten en verwijst naar een advies van 12 mei 2009 van de UNHCR waarin gesteld wordt dat "Indien het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beweren dat de 'taskara' vals is, dienen deze afdoend te motiveren waarom dit zo zou zijn", merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nog gewezen wordt op een aantal tekortkomingen en ongerijmdheden aangaande de beweerde moordpoging en de 'vermeende' valsheid van de neergelegde documenten aldus niet het enige motief is. Bovendien werd wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde wordt gehecht. Het medisch onderzoek die de Dienst Voogdij van de FOD Justitie op 21 november 2001 liet uitvoeren, toont immers aan dat verzoeker op 21 november 2001 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is, terwijl verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal telkenmale verklaarde op 12 december 1994 geboren te zijn en ter staving van zijn asielaanvraag een geboorteakte neerlegt, drie schoolattesten en een medisch attest waarin telkens wordt aangegeven dat verzoeker geboren is op 12 december 1994. Hieruit blijkt terecht dat verzoeker op intentionele wijze gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden en er bijgevolg geen geloof meer kan gehecht worden aan zijn asielaanvraag. Dit temeer daar het medisch attest rechtstreeks verband houdt met de kern van verzoekers asielaanvraag gezien dit document zou staven dat verzoeker op 3 mei 2011 door aanhangers van MQM de keel zou zijn overgesneden. De Raad wijst er overigens op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de fotokopieën van de foto's gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat, voor zover hierop de snijwonden van verzoeker in de hals en op de handen te zien zijn, deze hoegenaamd niet aantonen in welke omstandigheden deze verwondingen zijn aangebracht en aldus bezwaarlijk een bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het ontkennen en vergoelijken van deze vaststellingen. Louter verwijzen naar een lers UNHCR-rapport van 12 oktober 2011 waaruit de corruptie binnen de Pakistaanse politie blijkt, volstaat evenmin om de in de bestreden beslissing vastgestelde tekortkomingen en ongerijmdheden ter zake te verklaren of te weerleggen.

Het asielaanvraag is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het internetartikel van 4 november 2012 gevoegd bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat mensen van Bengaalse afkomst gediscrimineerd worden ter staving van de bewering dat verzoeker in geen andere stad dan Karachi kan gaan wonen, doet hieraan geen afbreuk. Volledigheidshalve wenst de Raad nog op te merken dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker, indien hij zich elders in Pakistan zou vestigen, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Het getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Aldus lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2013, stelt zij te volharden in haar verzoekschrift en wijst zij erop dat zij geen bescherming kon krijgen aangezien haar klacht niet werd geacteerd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het volharden in haar verzoekschrift, zonder evenwel concreet in te gaan op de in de beschikking opgenomen grond. In de beschikking van 17 april 2013 werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas gelet op de valsheid van de neergelegde documenten en de vele tekortkomingen en ongerijmdheden aangaande de beweerde moordpoging. Met de bewering dat zij geen bescherming kon krijgen aangezien haar klacht niet werd geacteerd, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan voorgaande pertinente en daadkrachtige vaststelling die steun vindt in het administratief dossier, en door haar niet wordt ontkracht.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS